

fisk materiale har nogen som helst skadevirkning i forhold til dem.

Derimod forholder det sig anderledes med børn. Børn lider af en sund nysgerrighed og absolut ikke mindst i relation til pornografi. Problemet er bare, at det materiale, som i dag distribueres, nemt kan give børn et forkvaklet syn på sex og derved have en direkte skadelig virkning på børnene. Efter vores opfattelse er børnene derfor den rigtige målgruppe at skabe en bedre lovmæssig beskyttelse for. Det falder faktisk helt i tråd med det hensyn, som ligger bag FN-konventionen om barnets rettigheder, som Danmark tiltrådte i 1991.

I CD mener vi umiddelbart, at der findes egnet beskyttelse i reglerne om forbudet mod salg af utugtigt materiale til unge under 16 år, i reglerne om blufærdighedskrænkelser og også i de af justitsministeren citerede bestemmelser fra normalpolitivedtægten.

Til gengæld findes der efter vores opfattelse et problem i relation til den adgang til Internettet, som gives til børn og unge på skoler, i institutioner, på biblioteker og på steder, hvortil der i øvrigt er almindelig adgang.

Problemet drejer sig ikke alene om internetsider med pornografisk indhold, men også sider med stærkt voldeligt indhold. Derfor fremsætter CD meget snart forslag til folketingsbeslutning om, at anvendelse af særlige programmer, de såkaldte netfiltre, påbydes installeret på alle computere, som børn gives almindelig adgang til, og som er opstillet i de offentlige institutioner. Vi ønsker altså en påbudt teknisk løsning frem for en forbudsløsning.

Da vi i CD således har et konkret forslag til, hvorledes man tackler bl.a. den problemstilling, som er rejst i denne forespørgsel, som, for så vidt angår det indholdsmæssige, er mere videregående end hr. Frank Dahlgaards forslag, men derimod i relation til målgruppen nok lidt snævrere, kan vi ikke støtte det af hr. Frank Dahlgaard fremsatte forslag til vedtagelse.

Henrik Svane (RV):

Siden liberaliseringen af pornografien i 1960'erne er sex og nøgenhed blevet en mere og mere normal del af vores hverdag, ikke kun i sexindustriens materiale, men også i reklamer og i de elektroniske medier.

Der er i dag en række grænser for udbredelsen af pornografien, som har at gøre med politivedtægten og straffeloven. Det har justitsministeren allerede skitseret.

Kan vi som politikere give en række redskaber, for at børn ikke skal blive konfronteret med billeder eller tekst, der ikke er beregnet til børn? Det er vores mening, at de rammer, der i dag ligger for at hindre udbredelsen, er gode nok. Det er samfundets behandling af pornografien, der har været i udvikling, hvilket igen er afspejlet i, hvad domstolene beslutter.

Vi skal ikke skrue tiden tilbage, men hele tiden være opmærksomme på udviklingen inden for de forskellige medier. Vi har som forældre en stor opgave her: at opdrage vores børn til at undgå noget af det, som man ikke kan komme uden om, hvis man som forældre synes, at man skal gå uden om det.

Det får mig til at tænke på en oplevelse med min gamle, meget missionske mormor. Netop i det år, hvor den konservative justitsminister frigav pornografien, landede vi en nytårsaften på grund af en snestorm fire generationer i et hus, og så så vi fjernsyn, og jeg mindes endnu, hvad min mormor gjorde, da hun syntes, at de cancanpiger dér skrævede lidt voldsomt. Det brød hun sig ikke om at se, så skærmede hun bare sine øjne stille sådan for sig selv.

Sådan prøver jeg også at opdrage mine børn. Det kan jeg ikke gøre ved at forbyde Internettet.

Vi kan ikke stemme for vedtagelsen.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Nej, vi kan ikke forbyde Internettet. Vi kan heller ikke forbyde maskingeværer, men vi kan alligevel lave nogle reguleringer; maskingeværer hører hjemme i hæren, og de bruges kun, når vi sender styrker ud til Kosovo og den slags, og det regulerer man. Det fungerer, og på samme måde kunne man jo beskytte sine børn.

Jeg må stille hr. Henrik Svane det spørgsmål, om han mener, at det er god opdragelse at sige til sine børn, at her står noget vingummi og noget slik og nogle piratos, og dem kan I se på, for det er en del af virkeligheden, men I må ikke tage nogen. Eller om det måske var mere realistisk og konsekvent at fjerne de dér vingummi-er, så de ikke hele tiden frister, og få dem væk, så ungerne har en chance for at tænke på andet og måske kunne finde på at tage et sundt æble i stedet for.

Det samme gælder vel pornografi. Skulle vi ikke holde det væk fra de offentlige rum, så børnene ikke bliver konfronteret med det hele tiden?